

Medlemmer, som allerede nu kunde have ønsket at gøre mindre Indrømmelser, at vi i det hele og store mene, at Loven maa føres ud i væsentlig Grad paa det Grundlag, Folketinget har stillet sig paa. Men det er ikke Meningen — saaledes opfatter jeg ikke Udvalgets Stilling i det hele, og det gælder i alt Fald ikke for min og mine nærmeste Meningsfællers Stilling — at man ikke skulde ønske en Forhandling om Sagen med Landstinget.

N. Andersen: Jeg skal til den ærede Ordfører, som mente, at de Landarbejdere, der i de næstkommende 5 Aar faldt ind under denne Lov, vilde blive saa overordentlig forskellig stillede, blot sige dette: Hvori bestaar egentlig den Forskel? Den er i alt Fald ikke af økonomisk Art paa anden Maade, end at det maa dog vel snarest siges, at de, der komme sidst, blive bedst stillede derved, at de komme til at sidde med mindst Gæld. Det er jo ikke saaledes, at der bliver givet dem, der kom først, nogen væsentlig anden Fordel end den, at de kunne slippe til at faa et Hus med Jord med et mindre Pengebeløb i Selveje end det, der kræves af dem, der komme senere. Der kræves jo ikke større Betaling for Ejendommen af dem, der komme til i det fjerde eller femte Aar, end af dem, der komme i de første. Man forlanger kun, at de skulle eje noget mere og som Følge deraf forrente noget mindre. Det turde maaske være et Spørgsmaal, om det ikke, naar alt kommer til alt, stiller sig heldigst for dem, der kunne nøjes med at forrente 80 pCt. af deres Ejendom. Jeg tror, at det til syvende og sidst maa siges, at der sker dem en større Tjeneste, at de blive heldigere stillede, og at de kunne se deres økonomiske Eksistens for Fremtiden bedre betrygget end de, der straks blive installerede i en saadan Ejendom med Forpligtigelse til at forrente 90 pCt. af dens Værdi, bortset fra den ubetydelige Fordel, de have, ved, at en lille Del af Beløbet staaar rentefrit i nogle Aar. Den ærede Ordfører mente tillige — saaledes forstod jeg ham i alt Fald — at det var noget rent galt, vi havde foreslaaet, fordi det bragte os næsten helt hen til

Landstingets Standpunkt, men maa jeg dog spørge den ærede Ordfører, om jeg husker fejl, naar jeg nu hævder, at i dette Ting var det en almindelig anerkendt Grundsatning i Fjor ved dette Lovforslags Behandling, at, naar fem Aar vare gaaede, maatte den paagældende, der skulde have et saadant Hus med Jord, eje en Femtedel af Værdien? Mon jeg skulde huske saa fejl, at det kun var min ærede Medforslagsstiller og jeg, der stod paa det Standpunkt? Jeg tror, at naar man vil slaa Rigsdagstidenden efter, skal det vise sig, at, om end ikke den ærede Ordfører var inde paa det, saa var der mange andre fra forskellige Sider her i Tinget, der havde disse Anskuelse, og skulde der saa være noget galt i, at man nu stiller et Forslag, som, hvis det overhovedet er acceptabelt, kun kan blive vraget af den Grund, at det nærmer sig Landstingets Standpunkt? Jeg tror, at det alligevel er en ret forstandig Fremgangsmaade saa vel for dette som for det andet Ting at søge saa vidt muligt at udjævne Uoverensstemmelserne. Jeg tror, at til syvende og sidst er det den Vej, vi maa frem ad, hvis vi overhovedet ville have noget ud af det Forslag, her foreligger, og jeg vil særdeles gerne gøre mit til, at der kommer noget ud af det Forslag, her er til Behandling. Som sagt, jeg gaar ud fra, at alle Udvalgets Medlemmer have den samme Anskuelse — selvfølgelig —, men jeg kan kun ikke billige den Taktik, de her have benyttet. Den ærede Ordfører omtalte, hvad jeg for øvrigt er enig med ham i, at man skulde, jeg tror han brugte det Udtryk, have de daarligst stillede Arbejdere bragte op til at blive Ejere af Hus og Jord. Jeg antager ikke, den ærede Ordfører vil have dette taget aldeles bogstavelig — det vilde næppe kunne lade sig gøre — men jeg er overhovedet enig med hans Betragtning, at det er de rene Arbejdere, o: dem, der ikke fra Vuggen af have haft andet end sig selv at stole paa, som vi skulle hjælpe op til at blive Ejere af Hus og Jord. Det er ganske vist meget rigtigt, som den sidste ærede Taler nævnedes, at de senere Aar have bragt en stor Forøgelse af Husenes Antal, men det turde i det væsentlige være sket derved, at det er Gaardmændenes Børn, der have